

5. En Max sobre rodes

Quedaven 3 minuts perquè l'àrbitre xiulés el final del partit i els dos equips estaven empatats. En Max va botar la pilota, va fer dues remades i la va passar a l'Aina, que la va baixar fins l'ampolla, a tota velocitat. Allà l'esperava en Guim, que s'havia avançat com una fletxa. La pilota passava de mà en mà i el públic cridava com mai, el joc estava en un d'aquells moments tan emocionants.

—Aquí, Aran! —va cridar en Max amb les mans enlaire—. Passa-me-la!

I així ho va fer. En Max va rebre la pilota, va fer un gir espectacular amb la cadira i, després de pivotar la va llençar sense pensar-s'ho dues vegades. Llavors, va ser com si tot passés a càmera lenta, tothom seguia el recorregut de la pilota amb la mirada, que va rebotar al taulell i va entrar neta a la cistella. L'eufòria era total, estaven a punt de guanyar!

—Defenseu, defenseu! —els va cridar la Cecília, la seva entrenadora, des de la banda—. No badeu ara, que la pilota encara és viva!

—Vinga, vinga! —va fer en Max—. Les celebracions, al final del partit!

Tot l'equip va contenir l'alegria i es va dedicar a marcar, de ben a prop, l'equip contrincant. La banqueta en ple, era dempeus, fent saltirons i movent les mans, defensant com si també fossin dins del terreny de joc.

—No els deixeu passar! —els deia la Cecília, corrent d'aquí cap allà—. Aguanteu!

Quin final de partit més trepidant, de sobte, es va sentir el clàxon que indicava el final del partit i l'eufòria es va apoderar de tot l'equip. El marcador havia estat molt igualat tota l'estona, hauria pogut guanyar qualsevol dels dos equips però, finalment, van ser ells, ho havien aconseguit! Aquella era la seva primera victòria des que en Max havia tornat.

En Max era un apassionat del bàsquet, des de ben petit, que jugava amb l'equip de l'escola, somniava que de gran es convertiria en jugador professional i que, algun dia, aniria als jocs olímpics amb la selecció.

Dos anys enrere, va tenir un accident que li va afectar les cames i des d'aleshores no podia caminar. El primer que li va passar pel cap va ser que no podria jugar mai més a bàsquet i això el va desanimar moltíssim. La tristesa li va durar una bona temporada, fins que un dia, algú li va parlar del bàsquet en cadira de rodes. Aquell mateix estiu es va apuntar a un campus i va descobrir que era un esport espectacular. Les normes, eren les mateixes que en el bàsquet convencional i la pista i les cistelles, també, a més, era un esport paralímpic, així que si entrenava fort potser podria participar en unes olimpíades i tot. Estava supercontent! En començar el curs, va demanar a l'escola si podia entrenar amb al seu equip de sempre ja que no en van trobar cap de la seva categoria que jugués sobre rodes a la ciutat on vivien.

A la Cecília li va encantar la idea, es va informar bé i va adaptar els entrenaments perquè en Max els pogués aprofitar al cent per cent. De tant en tant, la Federació els deixava unes quantes cadires reglamentàries com la que feia servir en Max per jugar i, llavors, tot l'equip entrenava sobre rodes. Així, enfortien els braços i veien el joc des d'una altra perspectiva, era divertit i molt interessant.

En Max sempre anava molt en compte de no donar cap cop a ningú i van afegir algunes proteccions a la seva cadira, el bàsquet és un esport de contacte, sobretot quan es juga en cadira de rodes. Al principi els va costar una mica però, de seguida, tothom s'hi va adaptar. S'ho passaven molt bé entrenant, en Max era molt bon encistellador i tenia una gran visió tàctica. Ell mateix s'anunciava com en «Max sobre rodes» i tenia a tothom fascinat amb les acrobàcies que era capaç de fer amb aquella cadira. Tot l'equip hi sortia guanyant. Ja només faltava una cosa... que el deixessin competir als Jocs Esportius Escolars.

La Cecília i alguns pares de l'equip es van reunir amb el Consell Esportiu i amb els entrenadors i les entrenadores de les altres escoles i els van convèncer que la disCAPACITAT d'en Max i la seva cadira no

serien cap problema per a la competició, sinó que la farien més interessant i educativa. De seguida es van posar d'acord i van trobar la manera de fer-ho possible.

Aquell era el primer partit que guanyaven plegats i estaven tan contents com si acabessin de jugar la final de la Lliga escolar. Ballaven, saltaven i s'abraçaven els uns als altres. Abans de marxar, els dos equips es van saludar amb encaixades de mans i copets a l'espatlla, aquell era un ritual que repetien a cada partit, guanyés qui guanyés, l'esportivitat i el respecte eren dues coses que es prenien molt seriosament.

De tornada cap a casa, a la furgoneta d'en Max també hi anaven la Tanit, l'Aran i el Guim. Tots quatre parlaven del partit en recordaven les anècdotes molt contents.

—Saps què, Max? —va fer la Tanit—. A vegades ni me'n recordo de la cadira, m'hi he acostumat i et veig igual que els altres.

—És que, és igual que els altres —va apuntar en Guim.

—Doncs jo penso que no —els va contradir ell—, tots som diferents, i sort n'hi ha d'això! El que passa és que la majoria de les coses estan pensades com si tothom fos exactament igual i, és clar, llavors, algunes diferències, com anar en cadira de rodes, es transformen en un problema.

—Jo, el que volia dir —va aclarir la Tanit— és que, encara que juguis assegut a la cadira, ets un més de l'equip, com qualsevol de nosaltres.

—Això! —va dir en Guim—. Sort en tenim de la teva punteria, avui ens ha fet guanyar el partit!

—És que s'hauria de valorar les persones pel que poden arribar a fer i no pel que no poden —va afegir l'Aran—. Per sort, nosaltres això, ja ho hem après!